

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 25, 2018

Nummer 25, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:5583](#) 12-06-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:5722](#) 01-06-2018

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:2536](#) 13-06-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:3624](#) 30-05-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2695](#) 28-05-2018

RECHTSPRAAK

Beschermingsbewind. Opvolgend bewindvoerder stelt de vorige bewindvoerder aansprakelijk wegens slecht bewind. Kantonrechter wijst het verzoek ten dele toe.

De kantonrechter overweegt als volgt. In artikel 1:444 BW is bepaald dat een bewindvoerder jegens de rechthebbende aansprakelijk is, als hij tekortschiet in de zorg van een goed bewindvoerder, tenzij de tekortkoming hem niet kan worden toegerekend. Dit betekent dat de handelswijze van de bewindvoerder, ook al is hierdoor schade ontstaan, niet automatisch leidt tot aansprakelijkheid. Gekeken zal moeten worden of de bewindvoerder heeft gehandeld in strijd met hetgeen van een zorgvuldig handelende bewindvoerder verwacht mag worden. Ingevolge artikel 1:445 lid 5 jo. 1:362 BW kan de kantonrechter op verzoek van de bewindvoerder of ambtshalve de schade vaststellen die de rechthebbende door slecht bewind van de voormalige bewindvoerder heeft geleden en de voormalige bewindvoerder tot vergoeding daarvan veroordelen.

Gebleken is dat de voormalige bewindvoerder op het moment dat het inkomen van de onder bewind gestelde wijzigde dit niet aan Belastingdienst/Toeslagen heeft doorgegeven, waardoor er te hoge voorschotten zijn verstrekt en er bij de definitieve berekening van de toeslagen terugvorderingen zijn ontstaan. De kantonrechter is van oordeel dat de voormalige bewindvoerder is tekortgeschoten in de zorg van een goed bewindvoerder en aansprakelijk is voor de schade die bestaat uit de rente en eventuele andere kosten met betrekking tot de terugvordering.

Ten aanzien van een aantal vorderingen uit overeenkomst oordeelt de kantonrechter dat de extra incassokosten, omdat er niet tijdig werd voldaan, terwijl dat met een buffer wel mogelijk was geweest, als schade voor rekening van de voormalige bewindvoerder komen.

Verder is niet weersproken dat gedurende een bepaalde periode kwijtschelding van de eigen bijdrage van het CAK had moeten worden verleend. De voormalige bewindvoerder had actie moeten ondernemen tegen de te hoge vordering. Ook hierin is deze voormalige bewindvoerder tekortgeschoten in de zorg van een goed bewindvoerder. De geleden schade moet worden vergoed.

Het verzoek tot vergoeding van emotionele schade als gevolg van het mismanagement wordt afgewezen.

Rente over de te betalen schadevergoeding rekent de kantonrechter vanaf de datum van het verzoekschrift.

De kantonrechter veroordeelt de voormalige bewindvoerder tot betalen van een bedrag van ongeveer € 2.800 met wettelijke rente vanaf de dag van het verzoekschrift.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 13-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:2536

Zaaknummer: 6846991 UT VERZ 18-8770

Rechters: P.J. Neijt

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Curatele. De moeder verzoekt om de curatoren van de zoon (de vader en zijn partner) te ontslaan, omdat zij haar geen contact laten hebben met haar zoon die in een zorginstelling woont. Geen reden om aan te nemen dat de curatoren tekort zijn geschoten in de uitoefening van hun taken. De verzoeken van de moeder tot informatievervalsing over haar zoon worden als niet op de wet gegrond afgewezen.

In hoger beroep verzoekt de moeder om ontslag van de curatoren. Op grond van artikel 1:385 lid 1 aanhef en onder d BW kan de curator te allen tijde hetzij op eigen verzoek, hetzij wegens gewichtige redenen of omdat hij niet meer voldoet aan de eisen om curator te kunnen worden, door de kantonrechter worden ontslagen, zulks op verzoek van de medecurator of degene die gerechtigd is de curatele te verzoeken dan wel ambtshalve.

Het hof overweegt dat aan de voorwaarden voor ontslag niet is voldaan. Dat de curatoren niet meer voldoen aan de eisen om curator te kunnen worden, is gesteld, noch gebleken. Het hof is met de rechtbank van oordeel dat er evenmin gewichtige redenen zijn om hen te ontslaan. Op basis van de stukken uit eerste aanleg, noch op basis van nadien in hoger beroep in het geding gebrachte informatie, zijn het hof redenen gebleken om als waar aan te nemen dat de curatoren tekort zijn geschoten in de uitoefening van hun taken. De moeder klaagt dat de curatoren hun taken niet goed uitvoeren omdat zij haar geen contact laten hebben met de zoon en omdat zij geen onafhankelijk onderzoek hebben laten verrichten naar de vraag of contactherstel in het belang is van de zoon, terwijl zij en de zorginstelling waar de zoon woont, niet voldoende objectief zijn. De curatoren hebben evenwel de weigering om dat contact toe te staan met voldoende redenen omkleed en worden daarin gesteund door informatie van de zorginstelling. Hoe moeilijk deze weigering voor de moeder ook zal zijn, niet gebleken is dat de belangen van de zoon niet juist of zorgvuldig zijn afgewogen. Aldus is niet vast komen te staan dat de curatoren het belang van de zoon in deze kwestie niet behoorlijk hebben behartigd en evenmin dat de curatoren misbruik hebben gemaakt van hun bevoegdheden, zoals de moeder ter zitting heeft gesteld.

De verzoeken van de moeder in hoger beroep om in deze beschikking te bepalen dat de

curatoren haar eenmaal per maand via de post zullen informeren over het welzijn van de zoon, voorzien van onderliggende rapporten, alsmede eenmaal per maand een drietal kleurenfoto's zullen sturen via de post, alsmede dat de curator zo spoedig mogelijk een onafhankelijke deskundige dient in te schakelen teneinde te onderzoeken of en zo ja welke contactregeling in het belang van de zoon is, zijn niet op de wet gebaseerd, zodat het hof die zal afwijzen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:5583

Zaaknummer: 200.229.272/01

RECHTSPRAAK

Jeugdhulp; gesloten plaatsing. Verzoek om machtiging tot verlenging van de gesloten plaatsing afgewezen, omdat de jeugdige niet in persoon door de gedragswetenschapper is onderzocht. Als dat niet mogelijk is, behoort alleen een spoedmachtiging tot de mogelijkheden.

Verzoekster is op 8 april 2018 meerderjarig geworden. Op 25 april 2018 heeft de rechtbank machtiging verleend tot verlenging van de gesloten plaatsing van de jongmeerderjarige tot 8 oktober 2018. De jongmeerderjarige verzoekt in hoger beroep de verlenging te vernietigen wegens het niet gehoord zijn en anders de duur ervan te beperken.

Het hof overweegt als volgt. Ingevolge artikel 6.1.2 lid 6 Jeugdwet (Jw) behoeft het verzoek tot machtiging gesloten plaatsing instemming van een gekwalificeerde gedragswetenschapper die de jeugdige met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht.

Bij het oorspronkelijke verzoekschrift om machtiging van de verlenging van de gesloten plaatsing is als bijlage 2 een 'Verklaring Plaatsing Gesloten Jeugdzorg van gedragswetenschapper' van 27 maart 2018 gevoegd. Daaruit blijkt dat mevrouw X, gedragswetenschapper, op basis van dossieronderzoek als gedragswetenschapper instemt met het verzoek van het college. Gebleken is dat de gedragswetenschapper verzoekster niet persoonlijk heeft gesproken en onderzocht, omdat verzoekster op 5 maart 2018 was weggelopen uit de gesloten instelling en op dat moment onvindbaar was. Verzoekster heeft zich op 23 april 2018 aldaar weer gemeld.

Het belang van (procedurele) waarborgen als de instemmingsverklaring van de gedragswetenschapper, zoals bedoeld in artikel 6.1.2 lid 6 Jw, moet worden gezien tegen de achtergrond van artikel 5 lid 1 sub d EVRM, artikel 37 IVRK en artikel 15 Grondwet. Plaatsing in gesloten jeugdzorg geldt immers als vrijheidsbeneming in de zin van artikel 5 EVRM en artikel 37 IVRK. Een gesloten plaatsing is van ingrijpende aard en daarom slechts rechtmatig wanneer deze plaatsvindt overeenkomstig de wettelijk voorgeschreven procedure. In de rechtspraak worden de bepalingen in dit verband strikt toegepast.

De gedragswetenschapper moet volgens artikel 6.1.2 lid 6 Jw in eigen persoon de jeugdige kort

tevoren hebben onderzocht. Op die manier kan de gedragswetenschapper toetsen of geslotenheid inderdaad noodzakelijk is, hetgeen een waarborg geeft tegen onnodige vrijheidsbeneming.

In dit geval is weliswaar een instemmingsverklaring van een gedragswetenschapper overgelegd, maar deze is niet gebaseerd op eigen onderzoek van verzoekster. Daarmee is niet voldaan aan de strenge vereisten die de wet aan toepassing van de maatregel van gesloten jeugdhulp stelt. Om die reden dient het verzoek van het college te worden afgewezen.

In de situatie dat persoonlijk onderzoek van een jeugdige voor de gedragswetenschapper onmogelijk is, zoals destijds bij verzoekster het geval was, staat slechts de weg van een spoedmachtiging als bedoeld in artikel 6.1.3 Jw open. In die procedure kan het onderzoek door een gedragswetenschapper achterwege blijven indien dat feitelijk onmogelijk is.

Artikel 6.1.2 lid 6 Jw voorziet niet in een zodanige uitzondering.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:5722

Zaaknummer: 200.238.941/01

RECHTSPRAAK

Instelling bewind en mentorschap op verzoek van de zorginstelling, waar de betrokkene op dat moment verblijft, ook al is de betrokkene hierover niet gehoord.

Het verzoek van de zorginstelling strekt tot de instelling van een bewind over de goederen van en tot instelling van een mentorschap over betrokkene onder gelijktijdige benoeming van een professioneel bewindvoerder en mentor. De zorginstelling is de verzorgende instelling waar rechthebbende op dit moment verblijft. Als reden voor het instellen van het verzoek voert de instelling aan dat betrokkene zelf geen verzoek wenst in te dienen omdat zij de noodzaak daartoe niet inziet. Betrokkene is echter momenteel dakloos en tijdelijk opgenomen in de instelling van verzoekster op basis van een rechterlijke machtiging. De zus van rechthebbende wenst hierin geen rol te spelen omdat zij meent dat de ggz in gebreke is gebleven bij de eerdere huisuitzetting van rechthebbende door een woningstichting. Rechthebbende heeft verder nog twee meerderjarige kinderen waarmee zij volgens de zorginstelling geen contact heeft. Gelet op de aangevoerde grond acht de kantonrechter de zorginstelling ontvankelijk in haar verzoek.

Uitgangspunt is dat een rechthebbende – alvorens te beslissen op de verzoeken – door de kantonrechter wordt gehoord. Rechthebbende onttrekt zich tot tweemaal toe aan dit horen. Eenmaal is de kantonrechter bij haar woning geweest om haar te horen. Daar was zij van op de hoogte gesteld. Zij was niet thuis. Eenmaal is zij opgeroepen om naar de rechtbank te komen. Zij is daar niet verschenen. De zus van de betrokkene stelt dat betrokkene de oproepingsbrief niet wenst te lezen.

Uit de stukken, waaronder een medische verklaring d.d. 14 november 2017, en het verhandelde tijdens de beide terechtzittingen is naar het oordeel van de kantonrechter voldoende aannemelijk geworden dat de rechthebbende als gevolg van haar geestelijke toestand in elk geval tijdelijk en wellicht duurzaam niet in staat is zelf ten volle haar belangen van vermogensrechtelijke en niet-vermogensrechtelijke aard behoorlijk waar te nemen, reden waarom de kantonrechter de onderhavige verzoeken zal inwilligen.

De kantonrechter overweegt dat rechthebbende kan worden getypeerd als een

zorgweigeraar/zorgmijder. Zij ziet zelf de noodzaak van de in te stellen maatregel niet of onvoldoende.

Dit blijkt ook uit de overgelegde medische verklaring. De kantonrechter acht het van belang dat het in te stellen bewind en mentorschap zo snel mogelijk wordt opgestart. De omstandigheid, dat rechthebbende zelf ter zake nog niet is gehoord, doet daar niet aan af. De kantonrechter wijst de beide verzoeken toe. De kantonrechter legt hierbij onder andere een jaarlijkse verantwoordingsplicht op aan de (professionele) mentor.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 30-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:3624

Zaaknummer: 6646608 OV VERZ 18-1086 en 6646681 OV VERZ 18-1088

RECHTSPRAAK

Artikel 1:160 BW. Samenleven als waren zij gehuwd wordt aangenomen. De man heeft met behulp van een recherchebureau bewezen dat sprake is van een dusdanige vervlechting van de (financiële aspecten van de) levens van de vrouw en haar partner dat is voldaan aan de in artikel 1:160 BW genoemde criteria. Verzoek om de vrouw te veroordelen in de kosten van het rechercheonderzoek op grond van onrechtmatige daad toegewezen.

De man heeft met behulp van een recherchebureau naar het oordeel van de rechtbank bewezen dat sprake is van een dusdanige vervlechting van de (financiële aspecten van de) levens van de vrouw en haar partner dat naar het oordeel van de rechtbank is voldaan aan de in artikel 1:160 BW genoemde criteria. De man heeft gesteld dat hij kosten heeft moeten maken om aan te kunnen tonen dat de vrouw samenwoont. De kosten bedragen in totaal € 11.368,68. De vrouw dient deze kosten volgens de man te vergoeden. De man verwijst naar de uitspraak van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 14 september 2017 (ECLI:NL:GHARL:2017:8115) en naar de uitspraak van de Rechtbank Oost-Brabant van 4 september 2017 (ECLI:NL:RBOBR:2017:5259).

De vrouw is van mening dat het enkele feit dat de vrouw mogelijk in het ongelijk zou kunnen worden gesteld geen reden is tot een veroordeling in de buitengerechtelijke kosten. Zij verwijst in dit kader naar een uitspraak van de Hoge Raad van 22 april 2016 (ECLI:NL:HR:2016:724). Gelet op haar inkomen en gebrek aan terugbetalingscapaciteit is een terugbetalingsverplichting niet redelijk.

De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 6:96 BW kosten als de onderhavige voor vergoeding in aanmerking komen. Het toekennen van een dergelijke (schade)vergoeding is onderworpen aan een dubbele redelijkheidstoets: zowel het inschakelen van het onderzoeksbureau als de daardoor gemaakte kosten moeten redelijk zijn.

De rechtbank stelt allereerst vast dat de vrouw de man niet tijdig heeft geïnformeerd over het samenleven met haar partner als bedoeld in artikel 1:160 BW. Het rechercheonderzoek naar de

vraag of sprake is van een samenleving tussen de vrouw en haar partner als bedoeld in artikel 1:160 BW is gestart op 18 september 2017. Vast staat dat de vrouw in elk geval met ingang van die datum samenwoonde als ware zij gehuwd als bedoeld in artikel 1:160 BW. Desondanks heeft de vrouw zich gedurende de hele procedure op het standpunt gesteld dat geen sprake was van een samenwoning als bedoeld in artikel 1:160 BW. Naar het oordeel van de rechtbank had de vrouw met ingang van 18 september 2017 aan de man dienen te melden dat sprake was van een relevante verandering in haar situatie, zulks gelet op de mogelijke gevolgen voor de alimentatieverplichting van de man. Nu de man daadwerkelijk de alimentatie heeft betaald aan de vrouw, terwijl het voor de vrouw duidelijk was of redelijkerwijs moest zijn dat de omstandigheden op grond waarvan zij alimentatie ontving dusdanig waren gewijzigd dat zij niet langer op de alimentatie aanspraak kon maken, oordeelt de rechtbank dat sprake is van een toerekenbare onrechtmatige daad van de vrouw jegens de man. Nu de man de hoogte van de kosten van het rechercheonderzoek heeft onderbouwd en de vrouw deze niet heeft weersproken, heeft de rechtbank het verzoek van de man toegewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 28-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2695

Zaaknummer: C/05/332227 / FA RK 18-220